Παρθενῶνος· ἡ κόμμωσις τῆς κεφαλῆς ταύτης ὑπομιμνήσκει τὴν τῆς προειρημένης, μεγάλαι δὲ ὁμοιότητες καταφαίνονται οὐδὲν ἧττον ἐν τῷ τύπῳ τῶν προσώπων ἀμφοτέρων τῶν ἔργων. Τὴν πρὸς ἀλλήλας συγγένειαν τῶν δύο προειρημένων κεφαλῶν παρετήρησε καὶ ὑπέδειξέ μοι καὶ ὁ φίλος μου Sauer.

Θ. Σ.

ΑΓΑΛΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΑΜΙΑΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(Πίν. 6)

Καὶ τοῦτο τὸ ἄγαλμα τὸ ἐν τῷ 6ῳ πίνακι τοῦδε τοῦ τεύχους ἀπεικονιζόμενον ἀποτελεῖ μέρος οὐκ εὐκαταφρόνητον τοῦ πλουσίου θερισμοῦ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῶν. Ἡ ὁμοιότης αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν Λούβρῳ ἀρχαϊκὸν ἐκ Σάμου ἄγαλμα Ἥρας (?) (Bullet. d. Corr. hell. 4, XIII—XIV) εἶνε τοσοῦτο καταφανής, ὥστε καθίσταται περιττὸς πᾶς λόγος πρὸς ἀπόδειξιν τούτου. Ἕτερον ἄγαλμα τῆς Σαμιακῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης ἀνεκαλύφθη πρό τινων ἤδη ἐτῶν ἐν ταῖς αὐταῖς σκαφαῖς καὶ ἐδημοσιεύθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τοῖς «Μουσείοις Ἀθηνῶν» πίν. 9. Τὰ τρία ταῦτα μνημεῖα τοῦ Σαμιακοῦ ἐργαστηρίου εἶνε σπουδαιότατα καὶ αὐτὰ καθ' ἑαυτά, διότι παρέχουσιν ὁπωσδήποτε εἰκόνα τινὰ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πλαστικῆς τέχνης, ἅμα δὲ συντελοῦσιν οὐκ ὀλίγον καὶ εἰς ἀκριβεστέραν κατανόησιν τοῦ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν ἐν Ἀκροπόλει μνημείων ζητήματος.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐλάχιστα διαφέρει κατὰ τὴν διάταξιν τῆς περιβολῆς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δύο ἄλλων προμνημονευθέντων σαμιακῶν ἀγαλμάτων. Ἡ περιβολὴ αὐτοῦ εἶνε ἁπλουστέρα ἢ ἡ τοῦ ἐν Λούβρῳ ἀγάλματος. Φέρει δηλ. ποδήρη χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἱμάτιον καλύπτον μόνον τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος καὶ μετὰ τεκτονικῆς σχεδὸν συμμετρίας διατεταγμένον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ὡς φαίνεται καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς εἰκόνος· στερεῖται ὅμως τοῦ ἑτέρου ἱματίου, ὅπερ καλύπτει ὅλον σχεδὸν τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐν Λούβρῳ ἀγάλματος. Ἡ ἐκτέλεσις δὲ τοῦ ἔργου τούτου δεικνύει ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτότεχνον ἐπιμέλειαν, ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὅμως τῶν πτυχῶν τοῦ ἱματίου καταφαίνεται ἡ τεχνικὴ ἐκείνη ἰδιότης, ἥτις τόσον προσφυῶς ὑπὸ τῶν Γερμανῶν lax καλεῖται, λέξις, ἥτις εἰς οὐδεμίαν ἄλλην σχεδὸν γλῶσσαν ἀκριβῶς μεταφράζεται. Πλεονεκτεῖ δὲ τὸ ἐν Λούβρῳ μνημεῖον καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ ἡμετέρου, ὅτι ὁ τεχνίτης αὐτοῦ ἀπετύπωσεν ἐλάχιστά τινα καὶ ἀμυδρὰ σημεῖα ἰδιοφυΐας ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν πτυχῶν τοῦ ποδήρους χιτῶνος.

Ὁ Brunn λόγον ποιούμενος περὶ τοῦ τεχνικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐν Λούβρῳ Σαμιακοῦ ἀγάλματος ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν μνημείων τούτων ἐμορφώθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ κατασκευῇ ἀγαλμάτων ἐκ κορμῶν δένδρων. Φανερὸν ὅμως εἶνε, ὅτι τὰ τεχνικὰ γνωρίσματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἴδιον τῆς Σαμιακῆς τέχνης, μαρτυροῦσι τεχνικὴν ἕξιν καὶ ἐμπειρίαν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς χαλκουργίας. Μόνον ἐκ τῆς τοιαύτης ἕξεως δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ λεπταὶ καὶ στεναὶ γραμμαὶ τῶν πτυχῶν αἱ ἐγκεχαραγμέναι ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἀγάλματος ὑπομιμνήσκει τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἀτελῆ ἔτι τρόπον τῆς τῶν χαλκῶν χωνεύσεως. Καθόλου δ' εἰπεῖν ἡ ἐργασία τῶν εἰρημένων τριῶν ἀγαλμάτων σαμιακῆς τέχνης οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μίμησις, μετάφρασις, ἐὰν ἐπιτρέπηται ἡ λέξις, τῆς χαλκουργικῆς τέχνης (Bronzetechnik) εἰς τὸ μάρμαρον (ὅρα πλείω «Σοφούλη περὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου ἀττικοῦ ἐργαστηρίου»).

Ὑπὲρ τῆς γνώμης δὲ ταύτης μαρτυρεῖ καὶ τόδε, ὅτι τὰ τῆς σαμιακῆς τέχνης δύο ταῦτα ἐν Ἀκροπόλει μνημεῖα οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος χρωματισμοῦ δεικνύουσιν. Ἡ ἔλλειψις ὅμως αὕτη δὲν εἶνε τυχαῖόν τι, ἀλλ' ἐξαρτᾶται μᾶλλον ἐκ τῆς πρώτης ὕλης, ἣν μετεχειρίζοντο οἱ τεχνῖται τοῦ ἐργαστηρίου τούτου πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων. Φα-

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
17/10/2023 01:43:38 EEST - 167.114.118.212

νερὸν δ' ὅτι ἡ φύσις τοῦ χαλκοῦ ἀντίκειται πρὸς τὸν χρωματισμὸν κατὰ λόγον ἀντίθετον πρὸς τὸ ξύλον καὶ τὸν λίθον λίαν προσφυῶς ἔχοντα πρὸς τὸν χρωματισμόν. Ἕνεκα λοιπὸν τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ συνήθους χρήσεως τοῦ χαλκοῦ ἐν τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ὁποίου ἐμόρφωσαν τὸ πρῶτον τὴν τέχνην αὐτῶν οἱ τοῦ Σαμιακοῦ ἐργαστηρίου, φαίνεται, ὅτι δὲν κατέστη κοινὴ ἡ πολυχρωμία ἐν τῇ ἰωνικῇ ἀνδριαντοποιΐᾳ.

Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις ἐπιβεβαιοῦσι τὴν γνώμην ταύτην σαφῶς μαρτυροῦσαι ὅτι χαλκᾶ ἦσαν τὰ πλεῖστα καὶ σπουδαιότερα ἔργα τῶν περιφημοτέρων τοῦ Σαμιακοῦ ἐργαστηρίου τεχνιτῶν.

Τὰ τεχνικὰ ὅμως ταῦτα γνωρίσματα τοῦ ἐν τῷ 6ῳ πίνακι ἀπεικονιζομένου ἀγάλματος καὶ τοῦ ἐν τοῖς «Μουσείοις Ἀθηνῶν» πίν. 9 εἶνε παντελῶς διάφορα τοῦ χαρακτῆρος τῶν πολλῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀγαλμάτων γυναικείας μορφῆς. Τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει ταῦτα ἀπ' ἐκείνων εἶνε τοσοῦτο μέγα, ὥστε καὶ ἁπλῆ μόνον τῶν εἰκόνων παρεξέτασις ἀρκεῖ νὰ πείσῃ πάντα, ὅτι τὰ δύο προειρημένα ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματα τοῦ τύπου τῆς Σαμιακῆς Ἥρας εἶνε προϊόντα ἄλλης τέχνης, ἢ τὰ πολυάριθμα ἀρχαϊκὰ ἀττικὰ ἔργα, ἄλλου ἐργαστηρίου ἔχοντος τεχνικὰς ἀρχὰς καὶ νόμους ἀντιθέτους πρὸς τὰς τῶν ἀττικῶν. Καταφαίνεται δὲ ἡ ἀνομοιότης ὄχι μόνον ἐν τῷ προειρημένῳ τρόπῳ τῆς ἐργασίας τῶν καθ' ἕκαστα, ἐν τῷ τύπῳ τῆς περιβολῆς καὶ ἐν τῷ σχήματι τῆς παραστάσεως, ἀλλὰ παρατηροῦμεν οὐδὲν ἧττον θεμελιώδεις διαφορὰς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γενικώτερα ἀποβλέποντες.

Κατὰ λόγον ἀντίθετον πρὸς τὰ ἀττικὰ μνημεῖα ἐν τῇ τέχνῃ τῶν ὁποίων πολλαχῶς καταφαίνεται ἡ ἰδιοφυὴς τοῦ τεχνίτου ἐργασία καὶ ζωηρὰ ἀντίληψις, τὸ ἐνταῦθα ἀπεικονιζόμενον μνημεῖον καὶ τὰ δύο προμνημονευθέντα ὅμοια αὐτῷ εἶνε πεποιημένα κατά τι αὐστηρῶς ὡρισμένον σχῆμα καὶ κανόνα τεκτονικὸν μᾶλλον ἢ πλαστικόν. Ὁ σχηματικὸς δ' οὗτος χαρακτὴρ δηλοῦται ὄχι μόνον ἐν τῇ καθόλου παραστάσει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν καθ' ἕκαστα. Τὸ ἱμάτιον τοῦ ἀγάλματος τοῦδε, ὡς ἐρρήθη ἤδη ἀνωτέρω, εἶνε διατεταγμένον κατὰ συμμετρικόν τινα τεκτονικὸν νόμον. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ αἱ κάθετοι πτυχαὶ τοῦ χιτῶνος στεροῦνται πάσης πλαστικῆς ἰδιοφυΐας, ὁμοιάζουσαι μᾶλλον πρὸς τεκτονικὰς γραμμὰς ἐν αὐστηρῷ παραλληλισμῷ διατεταγμένας. Ἐν γένει δὲ τὰ εἰρημένα ἀγάλματα σαμιακοῦ τύπου καὶ τέχνης φαίνονται συγγενεύοντα μᾶλλον πρὸς τὰ λοιπὰ ἐξ Ἰωνίας γνωστὰ μνημεῖα τὰ ἐκ Μιλήτου ἢ πρὸς τὰ ἀττικά. Ταῦτα δὲ θεωροῦμεν ἡμεῖς καὶ οὐχὶ τὰ ἀττικά, ὡς τὰ μόνα βέβαια ἔργα τῆς ἀσιατικῆς—νησιωτικῆς τέχνης.

Μετὰ πολλῆς προθυμίας μνημονεύουσί τινες ἑκάστοτε τῶν δύο Ἰώνων τεχνιτῶν (Θεοδώρου καὶ Ἐνδοίου (?) τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασθέντων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀνακαλυφθεισῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς ἐπιγραφῶν, θεωροῦντες τὴν ἐν Ἀττικῇ διατριβὴν αὐτῶν ἀναμφισβήτητα τεκμήρια τῆς ἐκ τῆς Ἰωνίας καταγωγῆς τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀρχαϊκῶν μνημείων. Κατὰ παράδοξον ὅμως τρόπον ἀποσιωπῶσι πάντοτε νὰ μνημονεύσωσι καὶ τῶν δύο ἐν Ἀκροπόλει μνημείων ἀσιατικῆς—νησιωτικῆς τέχνης, δηλ. τοῦ ἐνταῦθα ἀπεικονιζομένου καὶ τοῦ ἐν τοῖς «Μουσείοις Ἀθηνῶν» πίν. 9. Ἔχομεν δύο τεχνίτας ἐξ Ἰωνίας, ἀλλὰ καὶ ἰσάριθμα ἔργα αὐτῶν καταδεικνύοντα—ἀνάγκη καὶ πάλιν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν — ὅτι ἡ ἀσιατικὴ τέχνη εἶνε τρόπου καὶ ἐργασίας ἀνομοιοτάτης πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἐν Ἀττικῇ ἀρχαϊκῶν μνημείων.

Ἐν Ἀθήναις 1889.

Θ. ΣΟΦΟΥΛΗΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ. 57 στ. 21 ἀντὶ *ἐνταῦθά* ἀνάγνωθι *ἐνταῦθά ἐστιν* καὶ σελ. 65 σημ. 1 ἀντὶ τοῦ *Ἀδριανοῦ* ἀνάγνωθι *τῷ Ἀδριανῷ*.

(Ἐξεδόθη τῇ 15ῃ Μαρτίου 1889.)

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
17/10/2023 01:43:38 EEST - 167.114.118.212

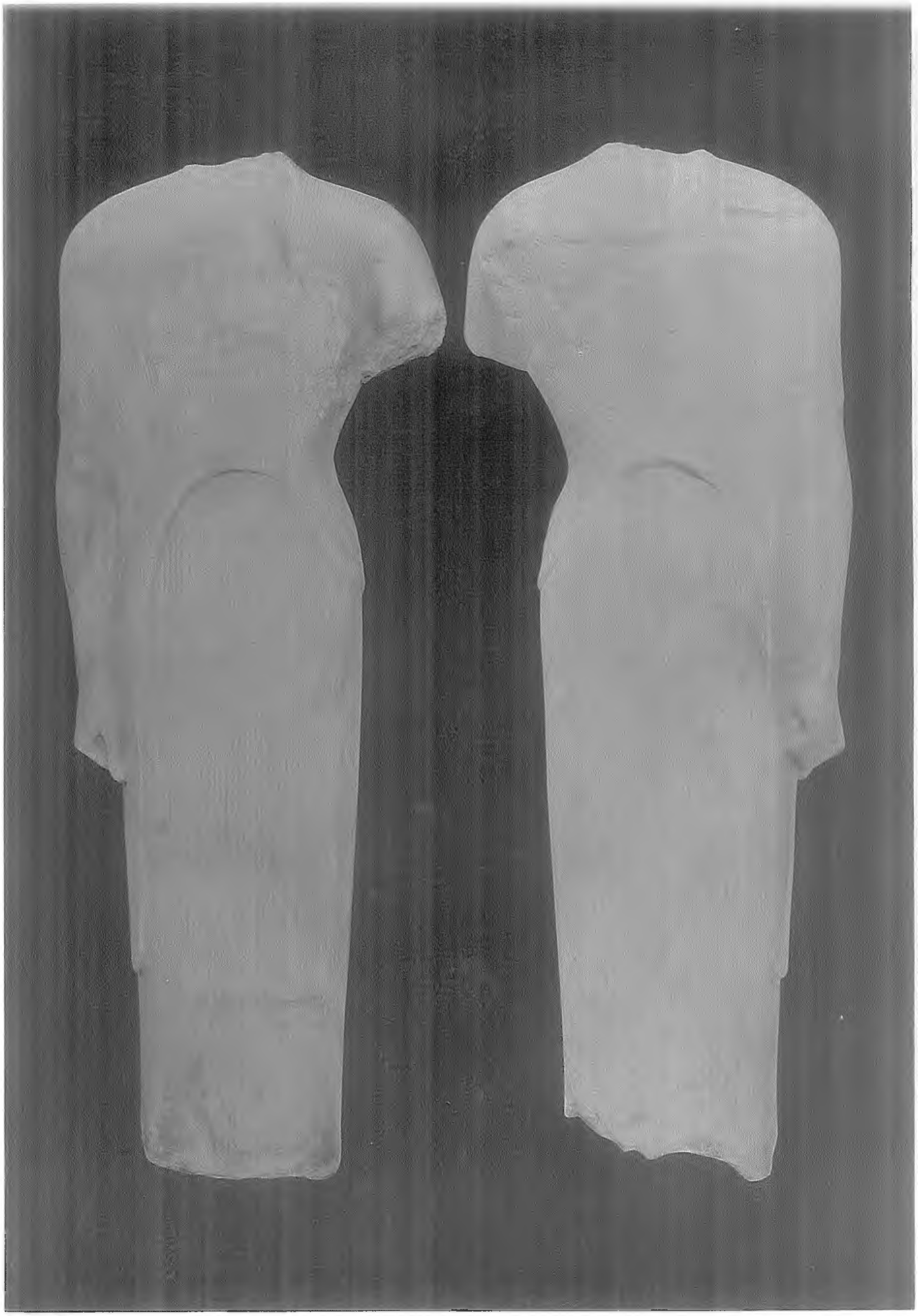

Φωτοτυπία Ἀδελφῶν Ρωμαΐδων

ΑΓΑΛΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Institutional Repository - Library & Information Centre - University of Thessaly
17/10/2023 01:43:38 EEST - 167.114.118.212